

Koryčánková, Simona

Vzpomínka na Pavla... : ...je těžké vzpomínat, když na každém rohu čekám, že ho zase potkám...

Theatralia. 2017, vol. 20, iss. 2, Supplementum, pp. 110-112

ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/138044>

Access Date: 28. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Vzpomínka na Pavla...

... je těžké vzpomínat, když na každém rohu čekám, že ho zase potkám...

Simona Koryčánková

Poprvé jsem Pavla viděla sedět v lavici mezi mými studenty. Já, jako mladá vyučující praktické ruštiny na Pedagogické fakultě MÚ, on, jako student doktorského studia na Filozofické fakultě téže univerzity. Harmonické rysy obličej, velké tmavé laní oči, husté temně kaštanové vlasy. Nešel přehlédnout ... Přišel studovat ruštinu, aby se ještě více přiblížil svému hlubokému zájmu o ruské divadlo. Později jsem pochopila, že je to pro jeho osobnost typické – nastudovat a poznat všechny souvislosti, aby mohl být poznán celek.

Brzy bylo zřejmé, že nás spojuje stejná vášeň – symbolismus. Konzultace přešly ve vzájemné obohacování se novými fakty, názory, inspirací a četbou. Ač o několik málo let mladší, měl můj obrovský respekt. Myšlenky jen tak nepřejímal, prakticky na vše měl již vytvořený svůj názor a vždy byl schopen ho dál precizovat.

Poprosil mě o spolupráci. Byl velmi nesmělý, jako by se bál, že sestavení manifestů ruského symbolismu pro mě nebude dost zajímavé. Bál se odmítnutí... ne kvůli osobní hrdosti, jen opravdu chtěl o manifestech psát. Mnohem později mi to řekl, ale to už jsme měli za sebou třetí díl. Další dva byly vydány později. Šestý díl už nevyšel... nechtěla jsem ho dokončit bez Pavla. Mohu si tak stále myslet, že na něm spolu pracujeme.

Ukázalo se, že se výborně doplňujeme ve stylu práce. Na výběru materiálu jsme se shodli, já jsem dále pracovala s texty, on s komentáři. Úvodní stati psal každý z nás samostatně na předem dohodnuté téma. Zadávali jsme si vzájemně úkoly a termíny a je zvláštní, že jsme je opravdu dodržovali. Pavel měl smysl pro detail, maximální obsažnost, snažil se přesně vystihnout podstatu sdělovaného. Psal čtivě a mně se někdy zdálo, že dokonce velmi lehce, jeho slova se skládala skoro sama jedno za druhé... Dlouho jsme diskutovali, zvažovali nejlepší řešení a vždy jsme o hodně hodin přetáhli naplánovaný čas. Vše napsané jsme opravovali a formátovali společně u nás doma. Můj manžel nám při tom ohříval pizzu a vařil čaj. Pavel měl rád hodně čaje, tak ho dostával do skleněného půllitru. Mám ho stále, ale je jeho...

Překvapil mě mnohokrát, ale zvláště když mě poprosil, abych s ním šla koupit nové sako. Měl svoji přesnou představu, byl závislý na dokonalosti a měl v sobě vnitřně zakódovanou estetiku. Na věšácích si sako okamžitě našel, měla jsem podezření, že ho už vybral předem. Bylo velmi hezké, značkové a drahé. Ale chtěl ho. Znovu se projevil jeho smysl pro detail. Zkoušel si stále dokola dvě velikosti a nemohl se rozhodnout. Po dlouhé době jsem rezolutně prohlásila, že si vezme tuto velikost, jdeme zaplatit a odcházíme. Rozzářily se mu oči a já jsem pochopila, že čekal, až to někdo rozhodne místo něho. Přiznám se, že jsem to sako neměla už tehdy ráda...

... mám ještě dvě velké hromady Pavlových dokumentů, pořád nejsem schopna je rozbalit, prohlédnout a roztřídit. Čekám, že si pro ně přijde a vytáhne z nich další téma naší příští společné knihy...

